

prodána a výtěžek určitými díly rozdělen. Leč jak plyne z důvodů uvedeného rozhodnutí, šlo tam především o to, že při žalobě o spoluvlastnictví nestačí pouhý petit určovací, nýbrž že se v žalobní žádosti musí býti dožadováno určitého splnění anebo trpění žalovaných. A tomuto požadavku žalobní žádost v souzené věci vyhovuje. Nebylo by sice závady, kdyby již v žalobní žádosti bylo uvedeno, jak má býti rozdělen výtěžek dražby, leč není toho nutně třeba, ježto stanovení podílů, jimiž má býti výtěžek mezi podílníky rozdělen (§ 843 obč. zák.), lze ponechat až dražebnímu řízení, a to tím spíše, že nejsou v souzené věci spoluvlastnické podíly mezi stranami sporné.

Čís. 16376.

Zadržovací právo kupecké (čl. 313 a další obch. zák.) se nepřeměňuje zahájením vyrovnacího řízení o jmění dlužníkově v ruční zástavu. Nutno je vykonati žalobou ve smyslu čl. 315 obch. zák. i tehda, bylo-li o jmění dlužníkově zahájeno vyrovnací řízení.

To platí též o realizaci takového práva některým z peněžních ústavů uvedených v min. nař. ze dne 28. října 1865, č. 110 ř. z., ponechaném v platnosti čl. V uvoz. zák. k ex. ř.

(Rozh. ze dne 8. října 1937, R I 941/37.)

Tvrdí, že Mořic M. jako jediný majitel firmy Mořic Sch. ve V., proti níž má pohledávku z poskytnutého kontokorentního úvěru, uložil u ní 5000 akcií firmy R. a synové v M. T., o nichž sice nebylo výslovně ujednáno, že mají býti zástavou ve smyslu čl. 310 a násl. obch. zák., které se však hledíc na to, že bylo jak o pozůstalosti po Mořici Sch., tak o jmění obou firem, jichž Mořic Sch. byl jediným majitelem, zahájeno vyrovnací řízení, změnilo podle § 13, odst. 4, vyr. ř. v právo zástavní, a že je tudíž oprávněna bez žaloby proti dlužníkovi uspokojiti dotčenou pohledávku podle čl. 310 obch. zák. a čl. III. min. nař. č. 110/1865 ř. z., navrhla Živnostenská banka v P. u krajského soudu obchodního v P. veřejný prodej výše uvedených 5000 akcií. Soud první stolice vyhověl návrhu. Rekursní soud zamítl návrh. Důvody: 5000 akcií firmy R. a synové nebylo složeno jako zástava za pohledávku 5,780.344 Kč. Z ověřeného výpisu z konta »pozůstalost Mořic Sch. ve V.«, fol. 321 hlavní knihy je však patrné, že uvedené akcie byly u navrhovatelky složeny. Nabyta proto k němu navrhovatelka práva retenčního ve smyslu čl. 313 obch. zák. Právu zadržovacímu lze podle čl. 315 obch. zák. zjednatí platnost žalobou. Jest tedy řešiti pouze otázku, jakou povahu má zadržovací právo ve vyrovnacím řízení pozůstalosti po Mořici Sch. se zřením na § 13, odst. 4, vyr. ř. S právy zadržovacími má býti v řízení vyrovnacím naloženo jako s právy zástavními. To znamená, že se i na právo zadržovací vztahuje ustanovení § 13, odst. 1 a 2, vyr. ř., či jinými slovy, že zadržovací právo není vyrovnáním dotčeno. Není tím však nikterak řečeno, že se změnilo v ruční zástavu ve smyslu čl. 310 obch. zák., a zejména, že by tím bylo nahrazeno písemné zřízení zástavy tam vyžado-

vané. V souzeném případě nemůže tedy zavrhovatelka uplatnití zadržovací právo návrhem podle čl. 310, odst. 2, obch. zák., nýbrž žalobou podle čl. 315 obch. zák. Bylo proto rekursu vyhověno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Napadené usnesení hoví stavu věci a zákonu, a odkazuje se proto navrhovatelka na jeho odůvodnění. Dovojuje-li nyní právo na uspokojení své pohledávky z titulu práva zástavního podle ustanovení čl. 310 nebo 311 obch. zák., vytýkajíc při tom, že nebylo vůbec nutno, aby zástava byla zřízena písemně, přehlíží, že ani podle obsahu jejího návrhu na povolení prodeje 5000 akcií nebyla výslovně sjednána zástava oněch 5000 akcií, o jejichž prodej jde, a že proto navrhovatelka také tvrdila, že jí přísluší v každém případě retenční právo ve smyslu čl. 313 a násl. obch. zák. V takovémto případě však záleží výhoda peněžních ústavů, uvedených v nařízeních ze dne 28. října 1865, č. 110 ř. (ponechaného v platnosti čl. V uvoz. zák. k ex. ř.), jen v tom, že mohou vykonati retenční právo na movitých věcech a cenných papírech dlužníka, jichž nabyly obchodem podle stanov dovoleným, podle předpisů čl. 313 až 315 obch. zák. třebaže dlužník nebyl kupcem a pohledávka nevznikla z obchodního jednání. Jinak však co do realizace tohoto práva se nic nezměnilo na ustanovení čl. 315 obch. zák., podle něhož lze navrhnouti prodej zadržovaných věcí proti dlužníku toliko žalobou (srv. čl. III řeč. nař.).

Čís. 16377.

Ochrana původského práva k stavebním plánům (zák. č. 218/1936 Sb. z. a n.).

Kdo se domáhá náhrady škody podle § 57 zák. o původ. právu nebo nároku na obohacení podle § 58 uved. zák., musí po skutkové stránce náležitě doložit, že a proč šlo o dílo umělecké hodnoty. Nestáčí pouhé tvrzení, že napodobené stavitelské plány byly dílem stavitelského umění.

(Rozh. ze dne 8. října 1937, Rv I 259/36.)

Žalobce zhotovil pro Občanskou záložnu v N. R. na její vyzvání náčrtky, stavební plány a rozpočet na stavbu jednopatrového záloženského domu a účtoval za dotčené dílo celkem 8.626 Kč. Tvrdě v podstatě, že žalovaná Občanská záložna odevzdala plány žalobcem vypracované druhému žalovanému Janu K., zednickému mistru v P., bez žalobcova vědomí a souhlasu k přepracování a že žalovaný Jan K. zhotovil pak podle nich plány nové, které dal žalované Občanské záložně podepsati a předložil stavebnímu úřadu se žádostí o povolení stavby; že ty plány se shodují co do půdorysu a řezu — až na nepatrné doplňky a bezvýznamné změny — s žalobcovými plány, že bylo tudíž žalobcovo dílo proti zákonu o právu autorském napodobeno, že takto oba žalovaní naložili neoprávněně s žalobcovým dílem, zasáhnuvše tím